

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka a ve věci

žalobce: **Dr. Ing. R. R.**
bytem X

zastoupený advokátkou Mgr. Alenou Raisovou
sídlem Krhanická 988/7, 142 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 23. 11. 2022, č. j. 21653-2/2022-900000-314,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce vede s českými celními orgány několik sporů, které věcně souvisejí s vymáháním pohledávky ve výši 134 712 336,26 Kč. Tato pohledávka je vymáhána v rámci poskytnutí mezinárodní pomoci dožadujícímu německému celnímu orgánu Hauptzollamt Stralsund (*Hlavní celní úřad v Stralsundu – pozn. soudu*) na základě *Jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávek* ze dne 25. 5. 2020, ref. č. DE_20029182020_20200525_UIPE_1.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. Celní úřad pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) vydal dne 10. 7. 2020 k vymožení předmětné pohledávky exekuční příkaz č. 2061004328, č. j. 277957/2020-610000-42.2 (dále jen **„exekuční příkaz ze dne 10. 7. 2020“**). Tímto exekučním příkazem byla zahájena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb. Rozhodnutím celního úřadu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 277957-8/2020-610000-42.2, byla tato daňová exekuce odložena, a to do pravomocného skončení řízení o žalobě vedeném u Finanzgericht Mecklenburg-Vorpommern (*Finanční soud pro Meklenbursko-Přední Pomořansko – pozn. soudy*) pod sp. zn. 3V 40/20. Po zamítnutí této žaloby následně Hauptzollamt Stralsund požádal o pokračování ve vymáhání pohledávky českými celními orgány.
3. Celní úřad tuto daňovou exekuci poté z moci úřední zastavil rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021, č. j. 484185/2021-610000-42.2 (dále jen **„rozhodnutí ze dne 23. 11. 2021“**). K zastavení daňové exekuce celní úřad přistoupil podle § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) s odůvodněním, že téhož dne vydal k vymožení předmětné pohledávky další exekuční příkaz, č. j. 483975/2021-610000-42.2 (dále jen **„exekuční příkaz ze dne 23. 11. 2021“**), jímž zahájil novou daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb. Tento exekuční příkaz byl rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2022, č. j. 483975/2021-610000-42.2, prohlášen za nicotný.
4. K vymožení předmětné pohledávky dále celní úřad vydal dne 20. 7. 2020 exekuční příkaz č. 2061004328/2, č. j. 277957-2/2020-610000-42.2 (dále jen **„exekuční příkaz ze dne 20. 7. 2020“**), jímž zahájil daňovou exekuci prodejem movitých věcí, konkrétně cenných papírů žalobce.
5. Podáním ze dne 12. 8. 2020 žalobce navrhl celnímu úřadu (i.) zastavení celé exekuce, (ii.) odklad celé exekuce a (iii.) dále vyloučení všech úředních osob žalovaného pro podjatost. V podání ze dne 25. 8. 2020 pak žalobce upřesnil, že se domáhá zastavení exekučních řízení zahájených na základě exekučních příkazů ze dne 10. 7. 2020 a ze dne 20. 7. 2020.
6. O návrhu na zastavení exekuce rozhodl celní úřad rozhodnutím ze dne 31. 1. 2022, č. j. 55849/2022-610000-42.3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem 1. celní úřad návrh žalobce na zastavení daňové exekuce zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 20. 7. 2020 podle § 181 odst. 2 daňového řádu *zamítl*. Výrokem 2. pak celní úřad podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu *zastavil* řízení o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 s tím, že předmětné exekuční řízení bylo již zastaveno rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021. V této části se tak dle celního úřadu stalo řízení o návrhu žalobce na zastavení exekuce bezpředmětným.
7. Proti výroku 2. prvostupňového rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 23. 11. 2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěrem celního úřadu, že v části týkající se daňové exekuce zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 se stalo řízení o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce bezpředmětným, neboť tato daňová exekuce byla již zastavena rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021. Každé řízení totiž musí mít svůj předmět. Odpadne-li tento předmět, není dán důvod k dalšímu konání řízení. Žalovaný dále neshledal důvodnou námitku tzv. systémové podjatosti, kterou vznesl žalobce v podání ze dne 12. 8. 2020.

8. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).
9. Řízení o dalších žalobách proti rozhodnutím celních orgánů, která souvisejí s vymáháním předmětné pohledávky, jsou u Krajského soudu v Praze vedena pod sp. zn. 51 Af 6/2022, 55 Af 12/2022, 54 Af 19/2022 a 55 Af 15/2022. V posledně uvedené věci soud již rozhodl rozsudkem ze dne 25. 9. 2023, č. j. 55 Af 15/2022 – 52 (dále jen „rozsudek 55 Af 15/2022“).

II. Obsah podání účastníků

10. Žalobce v žalobě podrobně popisuje postup celních orgánů při vymáhání předmětné pohledávky, který celkově pokládá za nezákonný. V této souvislosti rekapituluje obsah svých žalob v jiných věcech vedených u Krajského soudu v Praze.
11. Předně namítá, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména nezohlednil skutečnost, že celní úřad rozhodl o něčem jiném, než čeho se žalobce svým podáním ze dne 12. 8. 2020 domáhal. O části návrhu, který se týkal neúčinnosti doručení listin, pak celní úřad vůbec nerozhodl. Žalovaný rovněž zcela ignoroval skutečnost, že bylo nutné nejprve rozhodnout o námitce podjatosti, která byla opakovaně vznesena v podáních ze dne 12. 8. 2020, 25. 8. 2020, 26. 12. 2021 a 12. 9. 2022.
12. Žalobce dále nesouhlasí se způsobem, jímž žalovaný naložil s námitkou tzv. systémové podjatosti. V této souvislosti odkazuje na svou žalobu ve věci vedené pod sp. zn. 54 Af 19/2022, ve které zejména upozornil, že žalovaný je při poskytování mezinárodní pomoci německému celnímu orgánu v postavení dožádaného celního orgánu a současně vystupuje v postavení odvolacího orgánu pro celní úřad. V minulosti dále vystupoval vůči žalobci v postavení policejního orgánu. Předmětná vymáhaná pohledávka vznikla na základě ručení za neodvedenou spotřební daň, kterou měla v Německu zaplatit společnost MOLTO Industries GmbH. Žalovaný přitom současně tuto daň aktivně vymáhá též po jiných subjektech na území České republiky.
13. Žalobce rovněž namítá, že k vymožení předmětné pohledávky není vůči němu vedena pouze jedna daňová exekuce, nýbrž několik souběžných exekucí, a to prováděných různými způsoby. Tento postup celních orgánů je dle žalobce natolik zmatečný, že je třeba napadené rozhodnutí bez dalšího odklidit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela popírá základní zásady pro vymáhání vykonatelných daňových pohledávek, které stanoví daňový řád a zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Podle žalobce není přípustné, aby právní řád rozlišoval mezi vedením exekuce dle daňového řádu a o. s. ř. Výklad žalovaného, že proti povinnému (žalobci) lze vést paralelně několik exekucí, je zcela nesmyslný. Pro jednu vykonatelnou pohledávku lze vést toliko jednu exekuci, byť různými způsoby. Vzhledem k tomuto chybnému výkladu se celní orgány zabývaly návrhem na zastavení pouze části exekuce, nikoliv celé exekuce, jak žádal žalobce. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou tak nezákonná a věcně nesprávná, neboť žalobci upírají právo na řádný přezkum rozhodnutí již v rámci řízení před celními orgány.
14. Žalobce dále namítá, že úvahy celních orgánů při posuzování návrhu na zastavení exekuce nejsou úplné. Celní orgány nezohlednily, že exekuční příkaz ze dne 10. 7. 2020 nebyl žalobci ani jeho zástupkyni nikdy doručen. Exekuční příkaz ze dne 23. 11. 2021, jehož vydání způsobilo částečné zastavení daňové exekuce, byl sice následně prohlášen za nicotný, nicméně na jeho základě došlo k blokaci prostředků na žalobcově účtu a jejich odepsání ve prospěch oprávněného. Žalobci přitom není na základě informací poskytnutých bankou

(poskytovatelem platebních služeb) známo, kdy konkrétně a na jakém základě byly finanční prostředky z jeho účtu odepsány. Daňová exekuce tak fakticky proběhla, aniž by byly splněny zákonné podmínky pro její zahájení a vedení.

15. Žalobce konečně namítá, že celní orgány měly posuzovat návrh na zastavení exekuce podle stavu v době vydání jejich rozhodnutí, a to s ohledem na § 154 o. s. ř. ve spojení s § 177 daňového řádu. V opačném případě by okruh okolností, které je třeba zohlednit při rozhodování, závisel na libovůli celních orgánů, což nelze připustit.
16. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že se v napadeném rozhodnutí zabýval toliko otázkou, zda celní úřad zastavil řízení o žalobcově návrhu na zastavení daňové exekuce zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 20. 7. 2020 v souladu s § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Vzhledem k takto úzce vymezenému předmětu odvolacího řízení nebylo nutné podrobně reagovat na veškeré námítky žalobce, které takto vymezený předmět řízení překračovaly. Žalovaný dále rekapituluje nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává.

III. Posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. K výzvě soudu, zda účastníci souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, se žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud proto o věci rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť všechny podstatné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu.
19. Soud předesílá, že je při posouzení věci striktně vázán předmětem řízení, může se tedy zabývat pouze otázkami, které bezprostředně souvisejí s napadeným rozhodnutím, a nikoliv otázkami týkajícími se jiných řízení či jiných rozhodnutí [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, č. 3931/2019 Sb. NSS]. Soudu tudíž v této věci nepřísluší hodnotit postup celních orgánů při vymáhání předmětné pohledávky ve všech souvislostech, jak je popisuje žalobce v žalobě. Ze stejného důvodu se soud nemůže vyjadřovat ani k zákonnosti ostatních rozhodnutí celních orgánů, proti nimž podal žalobce samostatné žaloby. Ačkoliv tyto žaloby spolu do jisté míry skutkově souvisejí, soud nehledal důvod k jejich spojení ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. ani k přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k povaze žalobní argumentace pak soud podotýká, že nemusí reagovat na každou dílčí námitku žalobce, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žaloby; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uváženo (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).
20. V daném případě se žalobce návrhem ze dne 12. 8. 2020 domáhal „zastavení daňové exekuce jako celku.“ Ve vztahu k daňové exekuci zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 bylo řízení o tomto návrhu žalobce zastaveno podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového

řádu, přičemž pouze v této části se žalobce bránil odvoláním (viz odst. [7] výše), a tedy pouze v tomto rozsahu byl vymezen i předmět napadeného rozhodnutí, které soud přezkoumává.

21. Podstatou sporu je tak otázka, zda byly ve vztahu k daňové exekuci zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 splněny podmínky podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu pro zastavení řízení o žalobcově návrhu ze dne 12. 8. 2020.
22. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu „[d]aňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.“
23. Daňová exekuce může být správcem daně zastavena z moci úřední či na návrh příjemce exekučního příkazu z důvodů vymezených v § 181 odst. 2 daňového řádu.
24. Podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu „[s]právcе daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže řízení se stalo bezpředmětným.“
25. Z uvedeného vyplývá, že daňová exekuce se jako dílčí daňové řízení zahajuje okamžikem samotného vydání exekučního příkazu, nikoliv doručením jeho příjemci (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2021, č. j. 4 Afs 253/2019-40, odst. [21]). Jedná se o výjimku z obecného pravidla § 91 odst. 1 daňového řádu, podle kterého se řízení zahajuje mj. „dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.“ Obecně nic nebrání tomu, aby k vymožení téže pohledávky bylo vydáno více exekučních příkazů, a tedy souběžně zahájeno více exekučních řízení. Jediným limitem je v tomto ohledu tzv. překážka litispendence (překážka věci zahájené), která nastává v případě, že by existovala shoda subjektů, pohledávky, titulu a způsobu vymáhání (srov. Rozehnal, T., Kostolanská, E. § 178 Nařízení daňové exekuce. In: Lichnovský, O., Ondrýsek, R. a kol. *Daňový řád*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 766). Souběžným vedením více exekučních řízení se zabýval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 15. 2. 2022, č. j. 63 Af 6/2021-56, ve kterém dovodil, že „daňová exekuce může být vedena na základě několika exekučních příkazů, které určují způsob provedení takové exekuce, **každý z těchto exekučních příkazů zahajuje exekuční řízení, které může být ukončeno různými způsoby jako např. zastavením exekučního řízení, pokud je dán některý z důvodů dle § 181 odst. 2 daňového řádu**, či ex lege, pokud dojde k uspokojení oprávněného nebo ex lege v případě, kdy je exekuce prováděna příkázáním peněžité pohledávky z účtu a nedojde k úplnému vymožení celé částky (exekuce končí uplynutím 6 měsíců). K zániku celé exekuce jako takové může dojít pouze v případě, kdy je exekuce vedena pouze na základě jediného exekučního příkazu jen jediným způsobem a dojde na základě tohoto exekučního příkazu např. k vymožení pohledávky či k zastavení této exekuce“ (zdůraznění doplněno zdejší soudem). Od těchto závěrů se soud v projednávané věci nemá důvod odchýlit.
26. Jednotlivá exekuční řízení, která směřují k vymožení téže pohledávky, jsou na sobě nezávislá a jejich průběh i způsob skončení se může značně lišit. Tomu odpovídá i možnost příjemce exekučních příkazů činit v rámci jednotlivých exekučních řízení samostatné procesní úkony, např. se podle § 181 odst. 2 daňového řádu domáhat odkladu či zastavení té které daňové exekuce. Příjemce exekučních příkazů samozřejmě může v jednom podání (s totožnou argumentací) vznášet tyto procesní návrhy ve vztahu k více exekučním řízením. O těchto návrzích pak mohou celní orgány rozhodnout buď samostatnými rozhodnutími či rozhodnutím společným (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2003, č. j. 7 A 555/2002-16, č. 43/2004 Sb. NSS).

27. Celní úřad zvolil druhou ze zmiňovaných variant a o návrhu žalobce na zastavení *celé* daňové exekuce rozhodl prvostupňovým rozhodnutím jak ve vztahu k exekuci zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 20. 7. 2020 (výrok 1., proti němuž nebylo podáno odvolání), tak ve vztahu k exekuci zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 (výrok 2., proti němuž bylo podáno odvolání, z jehož projednání vzešlo napadené rozhodnutí). Právě v rozsahu exekuce zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 je třeba posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí.
28. V posuzované věci spočívala stěžejní úvaha celních orgánů v tom, že nelze vést řízení o návrhu na zastavení exekučního řízení, které již bylo předtím z moci úřední pravomocně zastaveno. Této úvaze, kterou žalobce v zásadě nijak nezpochybnil, nelze ničeho vytknout. Pakliže určité řízení již pravomocně skončilo, postrádá jakýkoliv smysl rozhodovat o jednotlivých procesních návrzích (např. návrhu na zastavení toho řízení) učiněných v době, kdy dané řízení ještě probíhalo. Za takové procesní situace ztrácí vedení řízení o návrhu účastníka své opodstatnění, a stává se tedy *bezpředmětným*. Jinak řečeno, bylo-li exekuční řízení z moci úřední zastaveno, nebylo již možné jej zastavit „podruhé“ na návrh příjemce exekučního příkazu. Nevyhnutelným následkem dané procesní situace bylo tudíž zastavení řízení o takovém návrhu podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu.
29. Jak přitom dovodila judikatura, za *bezpředmětné* je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014-14). Případů, kdy může dojít k odpadnutí důvodu řízení, je celá řada, např. zaplacení daně, s jejíž úhradou žádal daňový subjekt posečkat (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34), napadení exekučního příkazu oprávněným prostředkem a následné zastavení exekučního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 3 Afs 5/2004-63) či zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí v průběhu odvolacího řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 11. 2016, č. j. 7 Afs 187/2016-23, odst. [16], ze dne 21. 12. 2016, č. j. 8 Afs 206/2016-32, odst. [18], a ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 159/2017-33 [odst. 21]). Jak shrnul NSS v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011-294, „[o]dvolací řízení není možné stavět ve „vzduchoprázdnu“; pokud zde nebylo prvostupňové rozhodnutí, nebylo v rámci odvolacího řízení o čem rozhodovat.“ Vztaheno k posuzované věci: Ani řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce není možné stavět ve „vzduchoprázdnu“. Pokud již samotné exekuční řízení neprobíhá, jelikož bylo pravomocně zastaveno celním orgánem z moci úřední, není možné meritorně rozhodovat o návrhu příjemce exekučního příkazu na zastavení daného exekučního řízení (od této situace je třeba odlišit případ, kdy došlo k vymožení exekvované částky a současně nebylo rozhodnuto o návrhu na zastavení exekuce - srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 51 A 5/2021 - 48). Jediné možné procesní vyústění takové situace tak spočívá v zastavení řízení o takovém návrhu účastníka řízení. Jedná se přitom o řešení čistě procesní povahy, které neposkytuje prostor pro věcné zhodnocení opodstatněnosti předmětného návrhu účastníka řízení. S ohledem na uvedené soud považuje za zcela správný nosný důvod napadeného rozhodnutí, jímž byl potvrzen závěr celního úřadu, že řízení o návrhu žalobce na zastavení exekučního řízení zahájeného exekučním příkazem ze dne 10. 7. 2020 se stalo *bezpředmětným*.
30. Nutno přitom zdůraznit, že s těmito nosnými důvody napadeného rozhodnutí se podstatná část žalobních bodů zcela mýlí. Jak již bylo zmíněno (srov. odst. [19] výše), žalobce vznáší proti postupům celních orgánů souvisejícím s vymáháním předmětné pohledávky řadu

výhrad, které však s napadeným rozhodnutím vůbec nesouvisejí, tudíž případná důvodnost či nedůvodnost těchto výhrad zjevně nemůže mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

31. Namítal-li žalobce, že mu exekuční příkaz ze dne 10. 7. 2020 nebyl nikdy doručen, soud připomíná, že pro zahájení exekučního řízení není podstatný okamžik doručení exekučního příkazu, nýbrž okamžik jeho vydání (viz odst. [25] tohoto rozsudku). Exekuční řízení tak bylo zahájeno na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020 bez ohledu na to, zda byl předmětný exekuční příkaz žalobci (resp. jeho zástupkyni) doručen či nikoliv. V této souvislosti soud nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že byl-li ve věci řešené rozsudkem 55 Af 15/2022 dán důvod pro zrušení tam žalovaného rozhodnutí kvůli nevypořádání odvolací námitky zpochybňující datum doručení exekučních příkazů ze dne 20. 7. 2020 a ze dne 23. 11. 2021, pak je nutno zdůraznit, že v uvedené věci bylo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí vzešlé z *námitkového řízení* dle § 159 odst. 4 daňového řádu, v němž mělo správné určení data doručení bezprostřední vliv na otázku včasnosti či opožděnosti námitky proti příslušnému exekučnímu příkazu. V nyní posuzované věci, jejímž předmětem je posouzení důvodnosti zastavení exekuce, však nemá otázka včasnosti žádný význam.
32. Pro posuzovanou věc dále není podstatné, zda celní úřad rozhodl o všech procesních návrzích žalobce uplatněných v podání ze dne 12. 8. 2020. Soud opakovaně zdůrazňuje, že se v této věci zabývá toliko přezkumem napadeného rozhodnutí, které se věcně týká pouze zastavení řízení o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce zahájené na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020. Pakliže má žalobce za to, že celní orgány dosud nerozhodly o všech jeho procesních návrzích vznesených v podání ze dne 12. 8. 2020, je pouze na něm, aby vůči nim uplatnil odpovídající prostředky právní ochrany.
33. Stejně tak není pro posuzovanou věc jakkoliv relevantní skutečnost, že exekuční příkaz ze dne 23. 11. 2021 byl následně prohlášen za nicotný, a že k vymožení předmětné pohledávky již mělo fakticky dojít v rámci daňové exekuce zahájené na základě jiného exekučního příkazu. Důsledky prohlášení nicotnosti měly bezprostřední dopad toliko na výsledek námitkového řízení o exekučním příkazu ze dne 23. 11. 2021 (viz výrok II rozsudku 55 Af 15/2022 a jeho odst. [19] až [24]), nicméně s posouzením návrhu na zastavení exekuce zahájené exekučním příkazem ze dne 10. 7. 2020 zde zjevně není žádná souvislost.
34. Pro posouzení věci rovněž není rozhodná otázka, zda jsou proti žalobci souběžně vedena další exekuční řízení. Tento okruh námitek totiž zcela přesahuje meze soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, a proto se jím soud podrobněji nezabýval.
35. Není pravdou, že by celní úřad výrokem 2. prvostupňového rozhodnutí rozhodoval o něčem jiném, než čeho se žalobce domáhal v podání ze dne 12. 8. 2020. Z předmětného návrhu, který byl dále upřesněn podáním ze dne 25. 8. 2020, jednoznačně vyplývá, že žalobce usiloval o zastavení *celé* daňové exekuce, přičemž mj. explicitně zmínil exekuční řízení zahájené právě na základě exekučního příkazu ze dne 10. 7. 2020. Ani tato námitka tudíž není důvodná.
36. Argumentoval-li žalobce tím, že se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami, soud odkazuje na str. 2, 3, 5 a 6 napadeného rozhodnutí, z nichž vyplývá, že na tyto námitky bylo ze strany žalovaného reagováno, byť způsobem pro žalobce nepříznivým. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25) je zřejmé, z jakého skutkového stavu celní orgány při posuzování žalobcova návrhu vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. V této

souvislosti nelze přehlédnout, že sám žalobce se závěry celních orgánů v žalobě věcně polemizoval a zjevně jim porozuměl (srov. str. 5 žaloby), což by u nepřezkoumatelného rozhodnutí těžko připadalo v úvahu. Soud proto shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným.

37. Lichá je rovněž žalobní námitka, že celní orgány neposuzovaly návrh na zastavení exekuce podle skutkového a právního stavu ke dni vydání jejich rozhodnutí. Právě tak totiž celní orgány v daném případě postupovaly, když zohlednily skutečnost, že předmětné exekuční řízení bylo rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021 již pravomocně zastaveno, a řízení o žalobcově návrhu se tak stalo v daném rozsahu bezpředmětným. Z ničeho nevyplývá, že by okruh okolností, které celní orgány zohlednily při posouzení návrhu na zastavení daňové exekuce, závisel pouze na jejich libovůli, jak se mylně domnívá žalobce.
38. Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se údajné systémové podjatosti žalovaného.
39. Pod pojmem „systémová podjatost“ se dle konstantní judikatury rozumí situace, kdy v řízení existuje tzv. „systémové riziko podjatosti“, které plyne z toho, že všechny úřední osoby jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení dotčeny. Ani v takovém případě však nepostačí k vyslovení podjatosti samotný tento poměr, nepřistoupí-li k němu další okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS, odst. [63] a [70]). Pojem systémové podjatosti tak nelze vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je zcela zjevné, že obsahem této námítky není právě ono systémové riziko podjatosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, odst. [40]). Námitku podjatosti je navíc třeba hodnotit nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010-385, a ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018-83, [odst. 12]).
40. Žalobce koncipoval námitku podjatosti žalovaného poměrně obecně s odkazem na svou argumentaci ve věci sp. zn. 54 Af 19/2022, která s posuzovanou věcí bezprostředně nesouvisí (*předmětem daného řízení je žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. 42556-6/2022-900000-314, a ze dne 17. 10. 2022, č. j. 42556-5/2022-900000-314, která se týkají zřízení zástavního práva k movitým a nemovitým věcem žalobce – pozn. soudu*). Podstata námítky podjatosti spočívala v tom, že žalovaný souběžně vystupuje v řízeních týkajících se žalobce při poskytování mezinárodní pomoci německému celnímu orgánu v postavení dožádaného celního orgánu a dále vůči němu v minulosti vystupoval v postavení policejního orgánu.
41. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce navrhoval vyloučení žalovaného z „*veškerých úkonů v rámci vymáhání pohledávky*“ již v podání ze dne 12. 8. 2020. Tuto svou argumentaci žalobce dále rozvedl v podání ze dne 25. 8. 2020, ve kterém navrhoval vyloučení „*Generálního ředitelství cel, resp. všech úředních osob, pracovníků tohoto správního orgánu – z řízení jako celku, ze všech jeho částí a součástí*“, s tím, že proti žalovanému vede několik řízení a proti postupu některých úředních osob (plk. Mgr. Z. P., plk. Mgr. A. H., Ing. M. Ž., Mgr. J. Č. a plk. R. Š.) podával stížnosti.
42. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně dovodil, že takto vznesenou námitku nelze *prima facie* považovat za důvodnou, neboť všechny úřední osoby, které byly v rámci organizační struktury žalovaného pověřeny k rozhodování o odvolání žalobce, jsou odlišné

od konkrétních osob, jejichž podjatost žalobce namítá. Za této situace nebyl žalovaný povinen reagovat na vznesenou námitku podle § 77 odst. 4 daňového řádu předáním věci k rozhodnutí svému nadřízenému orgánu, tj. Ministerstvu financí. (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34, odst. [38] a [41]). Plně postačovalo, pokud se žalovaný s touto námitkou vypořádal v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce týkající se předchozího postupu žalovaného, resp. úředních osob zařazených v jeho organizační struktuře, totiž skutečně nebyla na první pohled způsobilá zpochybnit nepodjatost (resp. založit relevantní pochyby o podjatosti) úředních osob rozhodujících v rámci odvolacího řízení. Žalobce argumentoval toliko postupem a rozhodováním žalovaného v jiných (celních a trestních) řízeních týkajících se předmětné spotřební daně a související mezinárodní pomoci při vymáhání z ní vzniklé pohledávky. Nijak přitom nespecifikoval, v čem konkrétně by v daném případě mělo spočívat právě ono „systémové riziko podjatosti“, které by vylučovalo všechny úřední osoby žalovaného z rozhodování v daném řízení. Pochybnost o nepodjatosti žalovaného jako celku ani oprávněných úředních osob v něm organizačně zařazených pak nezakládá ani skutečnost, že žalobce se žalovaným a některými úředními osobami vedl „několik řízení (soudní, správní i trestněprávní), jejichž podstatou jsou nezákonné kroky GŘC“ (viz str. 9 podání žalobce ze dne 25. 8. 2020). V daném případě nic nenasvědčuje tomu, že by tyto paralelně vedené spory překročovaly kritickou míru systémového rizika, která by mohla ovlivňovat postoj oprávněných úředních osob při rozhodování o žalobcově odvolání i jinými než zákonnými hledisky. Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. října 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu